

Ποιήματα για τη μνήμη

Το παρελθόν και η μνήμη είναι αγαπημένο θέμα των ποιητών ειδικά από το β μισό του 20ου αιώνα κι έπειτα. Το θέμα της μνήμης (και της φθοράς) αναπτύχθηκε κάθετα σε κάθε ποιητική γενιά άλλοτε ως ανάμνηση κάτι ωραίου , άλλοτε ως ανάμνηση-ανασκόπηση, άλλοτε ως διαφυγή από ένα παρόν αποκρουστικό. Σε κάποιες περιπτώσεις η αναδρομή στο παρελθόν (οπου όλοι κάποια στιγμή της ζωής μας κάνουμε) προδίδει μια ανολοκλήρωτη επιθυμία ή διαδρομή.

Α) Διαβάστε τα παρακάτω ποιήματα και επιβεβαιώστε ή απορρίψετε τους παραπάνω ισχυρισμούς.

Β) Ποιο από τα παρακάτω ποιήματα σας άγγιξε περισσότερο και για ποιο λόγο;

ΕΠΕΣΤΡΕΦΕ Κ.Π.Καβάφης

Επέστρεφε

Επέστρεφε συχνά και παίρνε με,
αγαπημένη αίσθησις επέστρεφε και παίρνε με —
όταν ξυπνά του σώματος η μνήμη,
κι επιθυμία παλιά ξαναπερνά στο αίμα·

όταν τα χείλη και το δέρμα ενθυμούνται,
κι αισθάνονται τα χέρια σαν ν' αγγίζουν πάλι.
Επέστρεφε συχνά και παίρνε με την νύχτα,
όταν τα χείλη και το δέρμα ενθυμούνται...
[1912*]

ΣΑΒΒΑΣ ΚΑΡΑΜΠΕΛΑΣ «Υστερόγραφο» 2016

Το πρωινό της Κυριακής
ο ήλιος αιφνιδίασε νωρίς
το οικογενειακό διαμέρισμα
ο πρώτος ένοικος κατέβηκε
με τη μικρή του σκάλα
και μπήκε στο μπαούλο.
Όλοι κοιμούνταν
και γι' αυτόν είχε έρθει η ώρα
να ταξινομήσει τα ημερολόγια που κρατούσε ανά έτος
να καδράρει τις φωτογραφίες απ' τη σχολή τις πρώτες διακοπές,
το γάμο, τα γενέθλια των παιδιών να γυαλίσει τα μετάλλια
[...]

Μπήκε και έμεινε στο μπαούλο
με την κληρονομιά και τα αποσπάσματα

της υστεροφημίας του.

ΤΑΣΟΣ ΚΟΡΦΗΣ
Μικραίνει ο κόσμος

Μικραίνει ο κόσμος κι η θάλασσα γίνεται κήπος,
στερεύει το φως στις γυμνές αποβάθρες,
μ' ασβέστη σκεπάζουν τα δάκρυα.
Σεντόνι λευκό, χειρουργείου
σκεπάζει τ' ανήσυχα χέρια.

Μικραίνει ο κόσμος μα εσύ, ματωμένη καρδιά μου, πολύκαρπο ρόδι,
και πάλι μαζί σου με πας ταξιδιώτη για ναυάγιο και πάλι.
και πάλι σκιρτάς σαν πουλί μες στο χιόνι, σαν ελπίδα αιχμαλώτου.

*<https://www.youtube.com/watch?v=GrcG0SzOTfg>
...και μελοποιημένο από Σ.Κουγιουμτζή /ερμηνεία Αντώνη
Καλογιάννη 1982*

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΚΑΡΟΓΛΟΥ 2014
Μνήμη σχεδόν πλήρης

Ξεκλειδώνω την πόρτα
ανάβω το φως
από το ταβάνι κρέμεται η μνήμη
σα σφαχτάρι.

Σουρώνουν οι μέρες που έφυγαν
τα χρόνια που έρχονται
η υγρασία σαν φρέσκο αίμα
πλημμυρίζει τα πλακάκια.

Δεν ξέρω πώς να τη στεγνώσω
η σιγαλιά του σπιτιού
τραυλίζει δικαιολογίες
δεν υπάρχει άλλη.

Μνήμη σχεδόν πλήρης
από τώρα και στο εξής.